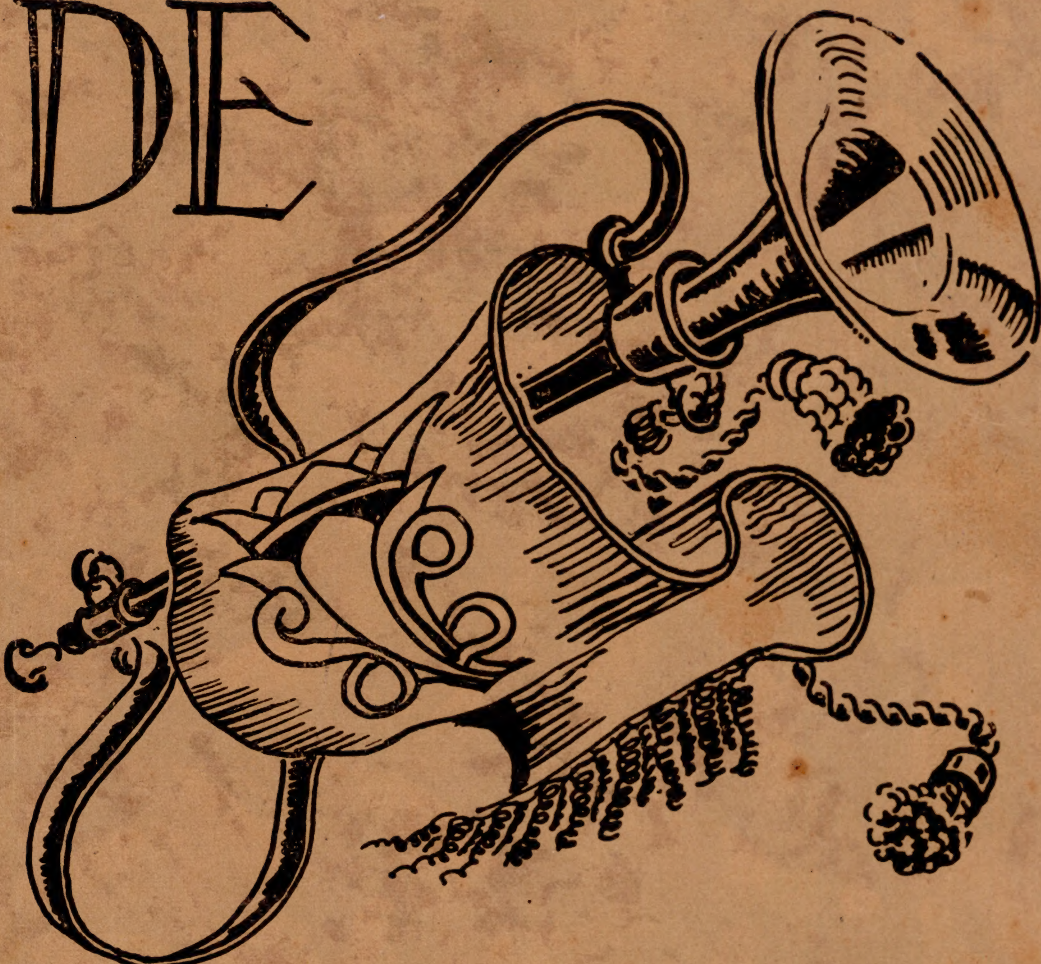
DE

KLAROEN

Tweede jaargang No 5 1 Maart 1941

het tweede jaar van de 2e. eeuw

Op de dag, dat de klaroen verschijnt, begint voor saint louis het tweede jaar van de tweede eeuw.
weet je het nog van vorig jaar? plechtige h. mis met te deum, herdenkingsbijeenkomst in de Ulo-aula, expositie van tekeningen voor het gedenkboek, en 's avonds: Het Mirakelspel der Heilige stee, waarbij - zinnebeeld onzer eenheid - broeders, kwekelingen en pensionnairen samenspeelden, terwijl de toeschouwers ook meezongen. In de April-aflevering vonden we een verslag over de viering voor genodigden en broeders onder de paasvacantie.

En toen, drie weken later, brak het oorlogsgeweld los. Vele jongens konden nog naar huis, maar ongeveer twee honderd bleven onder de schutse van den H. Aloysius. Dagen van grote spanning, maar ook dagen, waarin een voorbeeldige orde heerste. Kinderen vonden het zelfs wel grappig, al dat slepen met bedden en het slapen in gangen en benedenzalen.

Honderd jaar vrede in Saint Louis! Enige weken vrees en spanning voor dingen, die ons gelnkkig bespaard bleven. God's zegen rustte zeer klaarblijkelijk op ons Instituut. Met moed en gelovig vertrouwen gaan we het 102de jaar in. Zal het ons weer de vrede brengen? Dit hopen we en daarvoor bidden we.

Nederlandse jongens, o God, bidden tot U voor Nederland.

rond de schemerlamp

vasten

We zaten weer tegenover elkaar, mijn jonge vriend en ik, aan het lage ronde tafeftje van de schemerlamp, gezellig weggedoken in de leren clubfauteuil. De zachte glans van het intieme licht deed bij hem de brillantine schitteren als een ijsbaan bij maneschijn; bij mij - och arme - verried het te meer de leeftijd van zorgvuldig achterover gekapte, schaarse haren.

- Eigenlijk had ik het U al lang willen zeggen, begon Jan nadenkend, - maar voor mij is offer en lijden en boete en vasten en al dat soort monnikengedoe een „probleem". Waarom moet onze jeugd, onze jongensblijheid altijd vergald worden met: breng dit offertje maar eens; of, leg jezelf die versterving eens op. 'k Was gisterenavond woedend op die farizeeër, die mijn boek dichtsloeg op het meest spannende van het verhaal: uit versterving niet verder lezen! Ik heb hem een queue achternagesmeten! Zo maken ze saaie pieten van ons; geduldige boeters, maar geen vaardige strijders; monniken in burger, maar geen mensen met practische zin. -

Gaandeweg was ik achterover gevallen in mijn luie stoel. Jan bleef me scherp aanzien, om het effect van zijn bewering op mijn gezicht te kunnen aflezen. Vooral die laatste zin kwam er triomfantelijk, haast brutaal uit.

- Laat me veronderstellen, zo begon ik weifelend, - dat het je eigen gedachten zijn; die dikke woorden zijn zeker niet van jou. Heb je wel eens een partijtje voetbal gezien van een veteranenelftal bij een of ander sportfestijn? En zag je daarna misschien het spel van het eerste - klas - elftal van diezelfde vereniging? Het was lollig om te zien, die ouwe heren, maar het was geen getraind spel. Bij het eerste elftal was het prachtig combineren, stoppen, runs maken, alles beheerst, getraind.

Herinner je je nog onze laatste wandeling, hoe onhandig ik die sloot „nam" en jij er met een denderende sprong en mijn complimentjes over kwam: kwestie van training, vergoelijkte je mijn stijfheid.

Heb je dat oefenblad nog, waar al die probeersels van een handtekening op staan, tot je net zo fors als je vader onder een brief je naam kon zetten: kwestie van training, man, of oefening. . . . .

Als versterving en boete en offer te hard klinken, maak er dan training van! ! Train jezelf in soberheid; beheers jezelf in roken, snoepen, aan tafel. Train je in veerkrachtig opstaan. Trainingsavonden zijn dikwijls het fijnst. St. Paulus wist dat ook al te vertellen van de grote trainings-tijd: de vasten: Nu is het de aangename tijd. .

Het zachte licht werd uitgeknipt: ook hierin zijn we gedistribueerd. In het donker gaven we elkaar de hand.

BRIEVEN

van opa

Eerw. Broeder-redacteur,

Nu gij mij ten tweeden male in een persoonlijk schrijven, verzekerd hebt, dat élèves en frères herhaaldelijk zich afvragen, wanneer Opa toch in „De Klaroen" zal schrijven, ben ik voor dezen hoffelijken aandrang gezwicht. Wel is mijn hand als die eens ouden mans lichtelijk bevende, maar desalniettemin neem ik gaarne de pen ter hand, omdat mijn letteren zullen gelezen worden in het mij zoo dierbare Saint Louis, waar heden ten dage mijn kleinzoon Herman een voortreffelijke opvoeding geniet.

In uw blad vermeen ik opgemerkt te hebben, dat „De Klaroen" mengelingen bevat van ernst en luim, maar preeken of vermaningen vermocht ik daarin niet aan te treffen.

Alhoewel grijsaards altijd geneigd zijn, uit den schat hunner ervaringen lessen te putten voor de onervarene jeugd, zal ik mij daarvan onthouden, opdat men niet kunne zeggen, dat ik een dissonant gevoegd heb in de welklinkende harmonie van uw schoone maandschrift.

Het is mij opgevallen met welk een geestdrift Herman steeds spreekt over de Ulo-club „Advendo". Het zal de hedendaagsche jongelingschap wellicht interesseeren, sportervaringen te vernemen uit den mond eens grijsaards. Daarom zal ik spreken over onze turnclub „La Persévérance", die reeds in 1892 in Saint Louis bestond. Er waren vijf afdeelingen, gerangschikt volgens den leeftijd. Ik behoorde tot de oudsten, die het blauwe vaandel volgden (Bestaat dit vaandel nog?) De groote dag van „La Persévérance" was 26 Mei, als we een voettocht maakten naar het Mastbosch bij Breda. Voorafgegaan door tamboers en hoornblazers, allen

gekleed met witte blouse, blauwe das, sjerp en pet, marcheerden wij des morgens om zeven uur naar Etten, waar we een tweede ontbijt gebruikten in hotel Roels. Na een uur rust gingen we naar Princenhage, waar we een kwartier rust namen onder het genot van een glaasje bier (ge ziet het was nog in den ouden tijd). Omstreeks half één arriveerden we in het restaurant van den boschwachter van het Mastbosch. Opa wil niet bluffen, maar wij waren in het geheel niet moe, hetgeen wel hieruit moge blijken, dat wij onmiddellijk na aankomst pet en sjerp aflegden om te gaan spelen op de schommels van den speeltuin. Om half twee aten we boterhammen met ham. Stapels!

Uitgerust en weldoorvoed gaven we een turndemonstratie op een laagelegen stuk grond ten aanschouwe van de gasten van het restaurant, die ons na afloop tracteerden op een kogelflesje limonade. Daarna wandelden we tot half vijf door de prachtige bosschen. Bij de terugkomst wachtten ons heerlijke pannekoeken. Dan was het uit met het loopen. Het ponny-trammetje bracht ons naar Ginneken. Daar stapten we over in Jan-plezier's, die ons rond Breda, Teteringen en Ulvenhout voerden en die ons tenslotte naar de stoomtram van half acht brachten? Het voorhistorische vehikel deed over den afstand Breda-Oudenbosch anderhalf uur. In de wagens brak de leute voor goed los. Ieder moest bv. een papiertje uit een hoed nemen en het daarop geschreven versje voorlezen. Het was de malligheid ten top gevoerd. Een van deze versjes herinner ik mij nog. Het luidde; Vindt ge het zalig te springen als **kikkers** in 't veld? Aanhoor dan de wetten, die **meester** u stelt.
- Is dat nu grappig? zult ge zeggen. Wij vonden van wel, omdat de gymnastiekmeester door ons „Kikkertje" genoemd werd. En alle jongens gnuifden bij dit gedicht. (Leeft deze Broeder nog? Wat zal hij dan oud zijn!)

Dat er dien nacht zwaar geslapen werd, zult ge wel begrijpen.

Ik moet helaas een eind maken aan mijn brief, hoewel ik een boek zou kunnen schrijven over mijn heerlijke jeugd in Saint Louis, zij het niet zoo schoon van tale als Tussen Windvaan en Koepel, dat ik al drie maal gelezen heb.

Eerw. Broeder-redacteur, na eerbiedigen groet verblijf ik, met de meeste hoogachting,

Uw dienstw. dienaar
Opa.

houding

Als je ooit een regisseur bij jongenstoneel hebt horen zuchten, dan weet je pas wat zuchten is. Behalve de zorgen voor toneelschikking, decor, kleding en requisieten, heeft hij nog zijn levend materiaal: de spelers. En die kunnen letterlijk niets. Ze kunnen niet duidelijk spreken, ze onthouden niets en vergeten alles. En dan de houding. Als een gebogen, sukkelig mannetje lopen, dat gaat nog wel, maar moeten ze een jonge levenskrachtige persoon uitbeelden! Ho maar! Ongedwongen lopen? Rond slungelen over het toneel, dat doen ze. Als ze op een stoel gaan zitten, slingeren de armen als dweilen langs de zitting en zelf hangen ze als een stuk slappe was. Een cigaret aansteken doen ze zo elegant als een polderwerker, die zijn neuswarmertje aanpaft. Iemand een lucifer aanbieden lijkt wel een poging tot zelfmoord of brandstichting. Aan tafel zitten ze zo stijf als opgezette dieren vol turfmolm. En dan hun gebaren! „Een levendig gebaar", roept de regisseur, en ze zwaaien met hun armen als kwakzalvers op een jaarmarkt. „Kijk je tegenspeler aan als je hem een hand geeft". Ieder, die wel eens op de planken heeft gestaan, kent deze jeremiades. De spelers mopperen wel eens in zich zelf, dat de regisseur ademloos moge worden, maar ze ploeteren om hun schutterigheid te overwinnen, om in alle toneelsituaties de correcte houding te vinden. Het eist oefening, niet alleen op het toneel, maar ook in het leven. Een correcte houding bij kennismaking en bij het geleiden van een gast naar de deur krijgt men pas, als men zich aandachtig oefent. Hoeveel jongens hebben op het toneel onder dwang dingen geleerd, waar ze hun leven lang dankbaar voor blijven?

Weet je wel, dat beroepsspelers voortdurend aandacht hebben om de wellevendheidsvormen te gebruiken, die in de tijd, dat het stuk speelt de gangbare waren? En weet je ook, dat vele theaterbezoekers in de schouwburg komen om vlotte moderne manieren en een correcte houding in alle omstandigheden te leren.

Van bedeesdheid, bescheidenheid, gepaste vrijmoedigheid en brutaliteit zijn de beide uitersten verwerpelijk. De twee middelste deugden kosten oefening. Is dus alle correctheid en wellevendheid: comedie of poppenkast? Als ze niet voortvloeien uit een goede geesteshouding: ja. Maar als ze voortkomen uit een innerlijke christelijke beschaving, dan zeker niet. Op de geesteshouding, daar komt het op aan.

Verhalen van Ulonesie

pietje II

Het is stil in de klas. Nu en dan ritselt papier bij het omslaan van een blad. Dan opeens hoor je het tikken van de klok. Prettige sfeer van ingespannen werk. Er wordt op de deur geklopt. Enige jongens laten hun ogen van het boek naar de deur dwalen, zonder het hoofd op te heffen. Maar als de deur opengaat en de portier binnenkomt, gaan de hoofden omhoog in gespannen aandacht. De oren zijn gespitst om iets op te vangen van het fluistergesprek.

- Is er soms wat?" vraagt de klasbroeder droogjes. De hoofden buigen zich tegelijk over de schriften, maar de spanning blijft. Voor wie zou het zijn?

- Uùh!" De broeder speurt met opgetrokken wenkbrauwen over dertig paar vragende ogen. Dan zegt hij: „Van Meerveldhuyzen, je moeder". Hi, hi, lacht Pietje. Met een licht schokje van teleurstelling is de spanning bij de anderen gebroken. Ze werken door. Maar Pietje heeft met zenuwachtige handen zijn boeken opgeborgen. Zo onverwachts en nog wel 's morgens. Hij kan zijn benen niet in bedwang houden, hij moet hard lopen. Nauwelijks is hij op de grote cour, of hij ziet zijn moeder in het middenpad van de voortuin. Ze lacht. O, heel St. Louis lacht en de hele wereld erbij.

Met vlugge stapjes komt zijn moeder het pad af, en Pietjes schoenen roffelen rap over de tegels. Hij vliegt zijn moeder om de hals en kijkt dan schuw rond, of niemand dat bespottelijk vindt.

- Fijn", zegt zijn moeder met een hoge blije stem, „wat zie je er goed uit!" Ze streelt liefkozend zijn stugge krulharen. Ze heeft wat last met tranen. Dat is altijd zo, als ze heel erg blij is.

Pietje weet eerst niet goed, wat hij moet zeggen, maar al wandelend komt zijn tong los. Ja, hij maakt het uitstekend, prettige kameraden, een strenge klasbroeder, maar toch goed. Telkens kijkt hij op naar het lieve gezicht van zijn moeder, die haar hand om zijn schouder heeft geslagen en maar lacht, zó gelukkig. Moeder kan niet lang blijven. Ze kwam langs Oudenbosch en blijft één treintje over. Twee uren vliegen voorbij. Als hij afscheid neemt, wil hij gauw nog iets vragen dicht bij haar oor. Moeder kijkt

ineens een beetje bedrukt en dan zegt ze haast smekend: „Och Pietje, vraag dat niet, het gaat heus niet, die dingen zijn nu te duur. Zal Pietje niet bedroefd zijn?" - Welnee, zegt hij bruusk.

- En? vraagt Jan na het diner, „een prettig uurtje gehad?"

- En of!" antwoordt Pietje. Hij steekt zijn handen in de zakken, duwt met zijn ellebogen zijn jas achteruit en samen gaan ze ijsberen, de cour rond. Dat is de prettigste manier om gezellig te bomen. Na een lang relaas, zegt Pietje ineens: „Jan, ik wordt geen lid van de voetbalclub".

- Hoe heb ik het nou met je en je was van plan? . . . "

- Ja, dat kan wel wezen, maar ik ben te klein, ik word dus ingedeeld bij het grut. Ik heb geen zin in kippenspel". Ze staan even stil en een spotvogel roept: „Vijfde ronde". „Haal een toffie", kaatst Pietje terug.

- Wat bedoel jè toch met je kippenspel?" vraagt Jan.

- Wel, zegt Pietje, - en ze ijsberen weer verder - „heb je wel eens gezien, wat er gebeurt, als een kip een worm te pakken krijgt? Heel het hok vliegt en tuimelt haar achterna. Pik, een tweede kip heeft de pier. Pik! een derde. En heel de kippenren vliegt kakelend door en over elkaar. Tok, tok, tòòòk!" Er komt een ernstig gedachterimpeltje recht boven Pietje's neus: „Kijk zo gaat het nou ook, als kleine jongens voetballen. Sjef heeft de bal. Pingelen, pingelen, de hele troep er achteraan. Kees heeft het leer, drijft naar een hoek. „Centeren!" roept er een. Geschreeuw, free kick, gemeen spel! „Opstellen", roept de scheidsrechter. Maar vijf minuten later zit de hele kluit weer op elkaar. „Off-side! Geen off-side". Met tien tegelijk strompelen ze naar het doel en duwen de bal in de goal. De keeper laat zich vallen, net echt. De scheidsrechter. . . . luister nou Jan. Maar Jan heeft het te kwaad gekregen van het lachen, hij proest en snuift en slaat op zijn knieën van de lol.

- Luister nou Jan" . . . . maar die knul brult maar door. Kijk nou, daar begint hij ineens met malle kromme benen om Pietje heen te dansen: - Tok, tok, tòòòk!", kakelt hij „hup kippen, ik heb de pier, tok, tok, tòòòk"

- Hou nou op" smeekt Pietje. Jan kijkt hem met waterige ogen aan en daar begint hij weer te dansen, zijn stem slaat over van het lachen. Pietje is boos geworden. Hij trekt Jan nijdig aan zijn jas. Zonder succes. - Knul hou op!" - Tok, tok, tòòòk!" snikt Jan. Dan geeft Pietje hem een trap. - Hebben de vrienden ruzie?" vraagt een voorbij wandelende surveillant. Pietje steekt driftig zijn handen

in de broekzakken en haalt hoog de schouders op.
- Och, antwoordt Pietje woedend, met die knul valt niet te praten. "Die vent is gek". Het is een geluk, dat er gefloten wordt voor de klas. Jan strompelt nog altijd brullend naast Pietje. Hij legt zijn grote hand op Pietje's schouder. Maar het kereltje is onvermurwbaar, hij schudt de hand van de schouder, loopt stijf door, de klas in, naar zijn bank, mokkend en grommend. . . .

Na het souper schijnt de bui gezakt te zijn. Pietje loopt Jan achterna en stoot hem in de rug. - Jan", zegt hij aarzelend - dan kijkt hij hem ineens vlak in het gezicht - „ik zal je als vrind de eerlijke waarheid vertellen. Dat kippenspel was maar een smoesje, maar ik ga niet voetballen. . . . omdat mijn moeder voetbalschoenen te duur vindt. Moeder heeft veel zorgen".

Jan staat verwonderd over zoveel moedige eerlijkheid. Hij kan niets terug zeggen. Het is alsof er een prop in zijn keel zit, maar hij kijkt zijn vriend aan met grote verbaasde ogen. Pietje slaat de zijne neer.

eigen werk

VACANTIEHERINNERINGEN

Het was één der laatste dagen van de vacantie. De wind blies venijnig door de straten en het zou dus niet al te prettig zijn de straat op te gaan.

Ik pakte de krant en keek ze door. Natuurlijk viel mijn blik eerst op de tragedie van Amsterdams grachten.

Gisteravond zijn weer enige personen de gracht ingelopen. Sommigen konden op hun hulpgeroep uit het water gehaald worden. Anderen verdronken en na dreggen zijn hun lijken opgehaald. Er hielp echter geen „pompen" meer aan, de levensgeesten waren geweken. Er stond een heel spannend verhaal van iemand, die een ander uit het water redde en tenslotte zelf gered moest worden, daar hij op zijn verdere tocht naar huis in het water was gelopen.

Ik las verder en daar zag ik een relaas uit het jaar 1898.

In dit jaar was het 'savonds zo donker en er was toen zo een primitieve verlichting, dat uit geheel de stad een noodgeschreï steeg. Toen ik het woord noodgeschrei las, dacht ik aan de laatste plaag van Egypte, toen alle eerstgeborenen gedood werden. Er was geen huisgezin, dat niet een dode te betreuren had.

Er waren reddingsbrigades langs de grachten geplaatst, die dan zelf te water liepen en gered moesten worden.

Een orgeldraaier uit de Jordaan was met zijn orgel de Lijnbaansgracht ingereden en kwam op een ondiepe plaats terecht. Deze gaf zijn „ankerplaats" aan door al maar deuntjes op zijn orgel te draaien. De krant zei daarvan, dat het verzonnen moest zijn.

Maar om zulke verhalen moet je lachen tegen wil en dank, waardoor ik toch een genoeglijke middag kreeg. Pietje.

„Wacht" zegt Pietje, „ze schrijven zoveel óver mij, nu staat er iets in vàn mij".

VACANTIEHERINNERINGEN

Alweer een vacantie om! Vóór de vacantie leek het wel of een dag, een week duurde. En in de vacantie is het net anders om. Je zegt, natuurlijk, als de vacantie om is, dat je het heel prettig vindt, weer te beginnen. Maar daar meen je niets van.

Ofschoon er hier, op St. Louis geweldig gekletst werd over te weinig eten en dergelijke dingen, toch was het voor mij een geweldige ontgoocheling toen ik in de stad aankwam. Brood was er

genoeg, maar wàt voor brood? Toen ik het voor her eerst at, zei ik direct: „Wat kledderig". En dat leek het beste woord ervoor. Er zat ook weinig voedsel in. Je at er geweldig van en dan had je nog honger. Gelukkig konden we voldoende krijgen. We kregen misschien wel twee keer zoveel brood, dan we volgens de broodkaarten eigenlijk hebben mochten.

Het middageten was beter, al moesten de erwten de hele dag op het vuur staan om gaar te worden. Het ergste was echter. . . we hadden geen vlees en dus ook geen jus. Bonnen hadden we genoeg. Alleen het vlees ontbrak nog. Natuurlijk werd er wel maggi-jus of 'n ander kunst-middeltje gebruikt, maar dat had zo'n flauwe smaak. Het doorelkaar te eten was dus maar het beste.

Door een gelukkig toeval kon een van ons een kip te pakken krijgen, zodat we met Kerstmis vlees kregen en de beide Kerstdagen echte jus. Het was voor de meeste huisgenoten hun eerste stukje vlees in drie à vier weken.

In gewone tijden liepen mijn broer en ik nog wel eens een „automatiek" of een „Popularis" binnen. maar nu was daar alleen met bonnen wat te krijgen. En er konden heus geen bonnen gemist worden, al hadden ze dan ook een kwart bon uitgevonden. En nooit hebben we de oliebollen met Oudejaarsavond zo gewaardeerd als dit jaar. Eerst bij Pieterse, dan weer bij Jansen vragen en ten slotte had eindelijk nummer 3 of 4 de nodige slaolie, poedersuiker en wat meer nodig was.

Maar ondanks bonnenmiserie heb ik gelukkig toch een prettige vacantie gehad en aan de „nodige rust", om kracht op te doen, voor het volgende trimester, heeft het mij niet ontbroken, want dat is toch **niet** op de bon. A.

Gladde wegen

Gladde wegen. Welke jongen is nou bang voor gladde wegen? Ik neem de actetas om in de stad enkele boodschappen te gaan doen voor „oud en nieuw", pak m'n karretje en fiets lustig naar de stad. Op de terugweg rijd ik weliswaar wat voorzichtiger, maar toch op mijn rood, van - de - kou - vertrokken gezicht kun je niet zien, hoe bang ik ben, dat ik dadelijk tegen de vlakte zal glijden, met mijn kostbare lading van 2 wijnflessen, achter op mijn fiets. Met een onverschillig gezicht fluit ik een deuntje en hobbel over de kinderhoofdjes, alsof ik een pak watten achterop had. Ik kan in een razend tempo nog net door de verkeerslichten en vlieg nu op de tunnel aan, welke ik door moet. Hier gaat het eerst „hobbel-af" dus ik zet er een beetje gang in, om er de andere kant even gemakkelijk op te kunnen en het is hier nooit glad, dus kan ik naar hartelust gang zetten. Als ik de andere kant opklim, komt me de partner van dit drama in 't oog. 'n Mager juffie op een fiets, trappelt met veel moeite de „hobbel" op. Zo gauw ik haar zie, denk ik: „Nou, ouwe jongen, nog een beetje harder, want als die jongedame tegen het asfalt ligt moet je als modern ridder netjes afstappen en haar op helpen stappen. Ik ga op mijn trappers staan, buig me over mijn stuur en trap. Ik sjees langs 't „rammelend, slingerend

vehikel met de dame" en grom vergenoegd: „Zo juffie, je ziet me niet meer als je straks om die bocht tegen moeder aarde ligt". Maar met dat al heb ik zelf niet op die bocht gelet, want met een onverminderde vaart wil ik draaien, duw mijn terugtraprem aan en rrrts daar lig ik al tegen de keien. M'n ene been onder mijn kar en mijn neus tegen de stoeprand. Ik krabbelde overeind en ging op de stoeprand zitten, om de ramp te overzien. Stuur scheef, broek gescheurd, rechterhand geschramd, maar dit alles was 't ergste niet, want plotseling voelde ik op mijn ene been iets nats druipen, en ja hoor, daar droop me de kostelijke wijn uit de actetas op mijn kous en op straat. Ik rukte er vlug de kapotte fles uit en slingerde haar naar de overkant van de weg in de sloot. Tot overmaat van ramp kwam, in een grote bocht om me heen rijdend en luid bellend, de bakvis van daarstraks langs. Heel even keek ze naar me en ik meende een spotlachje te zien, dan keek ze weer strak naar haar voorwiel. Ik kookte en als de sneeuw los had gelegen, had dat gekke hoedje niet lang op heur haar gestaan. Ik krabbelde overeind, raadpleegde mijn portemonnaie en zag, dat ik met mijn eigen zakcenten nog net een fles zou kunnen kopen. Ik ging dus terug en kocht de fles en kwam behouden thuis aan. In de huiskamer zat mijn broer, keek op toen ik binnenkwam en zei: „Wat ben je laat terug". Ik zei: „Ja, ik heb een beetje langzamer gereden als anders, 't was zo glad, zie je".

Melatti v. Sumatra.

het spreek gestoelte

Mijnheer de Redacteur,

Als er ingezonden stukken toegelaten worden, dan wilde ik toch graag iets zeggen over het antwoord op de vraag in de vragenrubriek van het vorig nummer. Ik heb bewondering voor de opvoedkundige handigheid van de Moeder van de Klaroen. Wat een takt om Liza of Loesje met twee handen de verplichting(?) te laten aanvaarden om bakker C te betalen: Onder zulke omstandigheden, als er hier rond geweven worden, zal ze eenvoudig dol zijn, dat ze betalen màg en er is volstrekt geen gevaar dat die

lekkere kerstkrans een zure nasmaak krijgt.

Wat hebben wij vroeger toch zulke Moeders gemist, bij de studie van het Recht! Want daar zijn de oplossingen niet zo smakelijk. Het meeste is droog, zakelijk, zonder een zweem van romantiek. Het is er allemaal erg recht, zonder enige zwier of kronkel; maar in dit geval misschien beter voor Loesje's portemonnaie, of althans voor Jozef's portemonnaie, want die moest ten slotte bloeden.

Haast zou ik in verleiding komen om uiteen te zetten welke zorgen zo'n geval aan een jurist zou bezorgen, als het hem voorgelegd werd. Hij zou in ieder geval beginnen met gegevens te verzamelen bij meergenoemde jongedame en bij den leverancier. Er zou dan bv. kunnen blijken, dat het een truc was van een bakker om van oudbakken kerstkransen af te komen. In dat geval zou de oplossing een geheel andere zijn dan de moeder van de Klaroen zo maar voor de vuist gaf.

Als ik alle overpeinzingen van een jurist weergaf, zou het formaat van uw tijdschrift niet alleen te weinig omvang hebben, maar dan zoudt ge ook begrijpen, dat zulke mensen, ook zonder laarzen met een zware stap door het leven gaan en vóór hun tijd vergrijzen.

Eén zeer belangstellend lezer.

Naschrift. Al is de Moeder van de Klaroen over de ijdelheid heen, om haar schoentjes één nummer te klein te nemen, toch loopt ze nog met lichte stap over moeilijkheden en door het leven heen.

Het was de redactie een aangename verrassing, door dit ingezonden stuk kennis te nemen van de grote belangstelling, die ons bescheiden blad ook buiten de Ulo-kring geniet.

VRAGENRUBRIEK

Hoeveel inwoners heeft St. Louis en Sancta Maria? En Oudenbosch?

De Ulo telt 156 leerlingen, de middelcour en kleine cour: 250 l.l. de kweekschool: 37 leerlingen. Op St. Louis zijn 115 Broeders. Op Sancta Maria is het aantal Broeders en jongens: 93. Tezamen 651 zielen. Het aantal inwoners van Oudenbosch was op 31 Dec. 1940: 5947. In St. Louis en Sancta Maria samen, wonen dus bijna 11 procent van de inwoners van Oudenbosch.

C.F.C. TIARA.

Als de actie van de afgelopen maand goed is geweest, hebben we dit hoofdzakelijk te danken aan Pater M. Bogaartz S. J. van Nijmegen. Hij heeft hierdoor meegewerkt aan een belangrijk programma-onderdeel: bewuste godsdienstige vorming.

Het klonk misschien een beetje hard in jongensoren, toen hij die Zaterdagavond op de „recollectie" zei: - De geschiedenis van de kerk, van elke ziel is: eerst de put in, om hoger op te stijgen. Dit thema werd zo fijn uitgewerkt, dat het „zelfs" voor levenslustige jongens aanvaardbaar werd en geestdrift kon opwekken. De gekruiste Christus is voor ons toch altijd nog van sublieme schoonheid! Ook al omdat we weten, dat daar achter staat de glorieuze Meester.

Was het idee „stoottroep van Christus", dat Zondagmorgen zo enthousiast werd uitgewerkt niet begeesterend? Daar te staan, waar de strijd het felst is, daar te werken, waar de arbeid het zwaarst is, als een vliegend vendel in de bres te springen, waar gevaar dreigt: dat moet geestdriftige jongens, die het goed menen met den Christus wel aantrekken. Als de pioniers hun arbeid gedaan hebben, zijn ze bereid zich terug te trekken, of de arbeid te delen met anderen. De vervulling van dit heilig ideaal vraagt mannen van ervaring en diepe deugd.

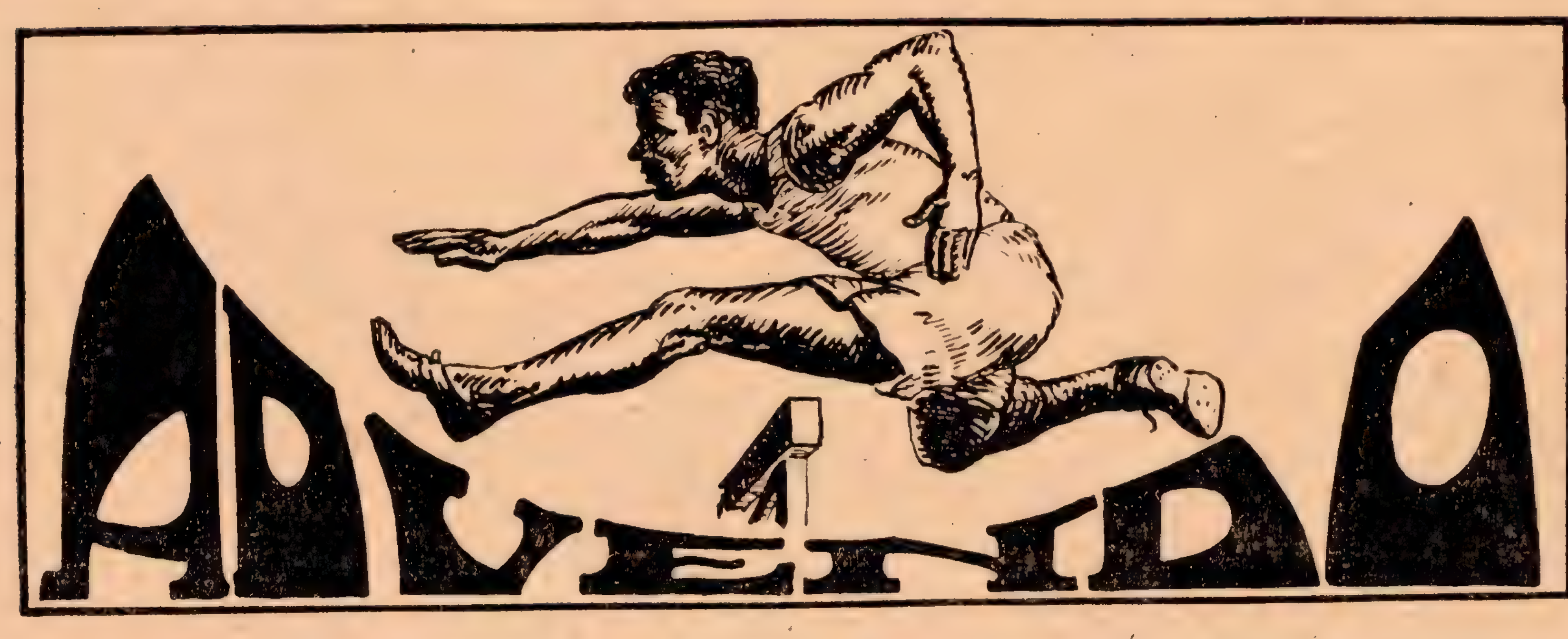
St. Ignatius wist het goed, als hij zijn volgelingen langdurig en intens op deze grootse taak voorbereidde. . . . Deze „compagnie van Jezus" mag trots en fier zijn op de laster en haat van zijn tegenstanders: hetzelfde overkwam hun groten Meester, Christus.

Zo moest logisch op deze boeiende lezing onze innige verbondenheid met Christus en Maria volgen in de conferentie van Zondagmiddag. Dit wondere één-zijn moet wel diep gegrepen hebben in een idealistische jongensziel. Onwillekeurig dacht ik aan ons C.F.C.-lied:

Je jure de te suivre
en fier chrétien.
Et tout entier je livre
mon coeur au tien. . . . .

Het was alles goed, schoon, om er nog eens rustig over na te denken in een stil momentje. . . .

Ad. int.

advendo - babbeltje

De winter is een moeilijke tijd voor de sportclubs, die altijd in hoge mate de belangstelling onzer leden hebben.

Dank zij de verscheidenheid in onze onderafdelingen was een aantal jongens toch niet gedwongen vacantie te nemen. Tavenu gaf aan een grote groep emplooi, waarvan we tot volle tevredenheid de resultaten hebben gezien op vastenavond.

Het woord vastenavond brengt onze gedachten op de vasten. Deze tijd van voorbereiding voor het hoogheilige feest van Pasen lijkt me nu de geschiktste tijd om bizondere aandacht te wijden aan een andere onzer afdelingen: De Missieclub „Pater Damiaan".

In een recollectie heeft Pater Bogaartz de oudste leerlingen onzer school - de elite - gewezen op gebed en versterving. Dit nu sluit prachtig aan bij de diepere godsdienstige actie van onze Missieclub. Wat betreft het brengen van materiële hulp aan de missionarissen door het offeren van geld, daarover hebben we nooit te klagen. We ondervinden steeds de meest spontane medewerking. Daarom wilde ik nu al onze Advendo-leden nog eens met nadruk wijzen op die andere, hogere vorm van missie-actie nl. die van gebed en dagelijks offer. De Paus vraagt voor de maand Maart ons gebed voor de bekering van de 500 millioen Hindoe's, die er op de wereld zijn. Laat dat onze gedachte zijn. Want Missie-gedachte is Christus' gedachte en Missie-actie is Christus-actie.

Dezer dagen schreef een oud-leerling me: „Als we door gebed en offers onze missionarissen helpen, dan zullen ze die grote gift aanwenden om vrede te krijgen voor de zielen der heidenen en zullen ook wij zelf met Pasen van God verkrijgen de vrede van Christus, die boven alles gaat".

Ons missiegebed moet tenslotte zijn een gebed om vrede voor de volkeren, die thans in een verschrikkelijke oorlog gewikkeld zijn.

ping-pong

Op de verjaardag van den Z. E. Heer Rector werden behalve biljart- ook pingpongwedstrijden gehouden. In dit tafeltennistournooi waren Toon Schopmeyer en Piet v. d. Bom winnaars van de vijfde ronde. In de eindstrijd wist v. d. Bom beslag te leggen op de kampioenstitel.

tennissport

Ha, ik ben blij, dat de naam: tennis weer eens genoemd wordt. In de laatste nummers van de Klaroen heb je hiernaar tevergeefs gezocht om de eenvoudige reden, dat er in het geheel niet getennist werd. Als de tenniscour nat is van de regen, kun je er moeilijk je racket aan wagen, en als er sneeuw ligt, is het spel helemaal onmogelijk.

Maar nu is er weer een begin gemaakt en elke vrije middag worden - als het weer het toelaat - de netten weer gespannen. De 2de Handel heeft de beginstoot gegeven en drie jongens hebben al punten behaald.

Het punten-systeem zit zó in elkaar: **1** Alleen winstpunten worden genoteerd; verliespunten worden niet afgetrokken. **2**. Je kunt twee soorten punten behalen: **a** punten **in** klasverband **b** punten **buiten** klasverband. Als je van een klasgenoot wint met 6 - 3, heb je drie punten in klasverband. Als je van een niet-klasgenoot wint met 6 - 2, heb je vier punten buiten klasverband. **3** De punten worden alleen genoteerd, als je officiëel voor een wedstrijd bent aangewezen.

Succes dus, mannen, blaas het stof van je reeds lang wachtende rackets „and be ready for serving the ball". Br. Olav.

verkennersnieuws

Zondag 16 Februari had in alle stilte een installatie plaats van drie verkenners nl. J. van Soest, H. Köster en G. Perdaems. Onder belangstelling van enkele ouders werd deze eenvoudige plechtigheid die iedere keer opnieuw indruk maakt, door Mhr. de Graauw verricht, die tevens in zijn inleidend woord besprak: de taak van iederen verkenner in deze tijd. Hoewel wat gejaagd, werd de belofte toch

klaar en duidelijk uitgesproken. Wij hopen, dat ze de volle draagkracht van hun gegeven woord begrijpen en het zullen volbrengen.

Vanuit ons hoofdkwartier aan de pas-geïnstalleerden een welgemeend proficiat, maar bovenal een blij, zonnig verkennersspoor.

Onze groep telt op het ogenblik 31 geïnstalleerden, waarvan 18 met 2e klas insigne en 4 aspiranten. In de laatste tijd zijn 12 vaardigheids-insignes behaald. Verkenners, blijft steeds met ambitie je taak vervullen. Laat bij het behalen van insignes steeds het hoofdmotief zijn: ik wil me bekwamen om mij verdienstelijk te kunnen maken voor de gemeenschap. Hopman.

voetbalspel en biljartspel

Weken achtereen waren onze sportterreinen met een dikke laag sneeuw bedekt. 't Weer was guur en koud, en we waren genoodzaakt om onze vrije uurtjes binnen door te brengen. Nou dat wil voor onze Ulo-boys niet zo véél zeggen, want bij een beetje koud weer, zitten ze liever in de radiatoren, dan er op. 't Is wel niet flink van onze mannen, maar ja, een huismus gaat niet, dan bij uiterste noodzaak 't vrije veld in. Ik wil hiermee niet zeggen, dat alle jongelui zo bang zijn voor de kou. O! nee, de sneeuwpret heeft 't dit jaar weer bewezen. Met vuurrode wangen en tintelende vingers tegen de mond, kwamen ze als sneeuwmannetjes onze speelzaal binnen, met 't gewone gevolg, dat ze er even hard weer uitvlogen. En wanneer de schoenen en kleren afgeklopt waren, dan was er weer plaats voor zulke schavuiten. „Ja, ja moeder de vrouw, heeft wat te stellen met de rakkers!"

U ziet dus, de voetbal moest plaats maken voor de sneeuwbal en voor de jongens die noch voetbalden noch „sneeuwbalden" daarvoor was het groene laken en de biljartbal een amusement.

Mhr. de Rector vierde zijn Patroonfeest en we hadden een extra uurtje vrij. Liefhebbers voor het biljart, waren er maar genoeg. We begonnen met 20 spelers. Tien tegen tien. Ieder vijftien stoten. Wat kan een wedstrijd toch anders uitlopen, dan men denkt. Goeie spelers slaan bij een wedstrijd dikwijls een figuur als modder, en de heel gewone komen bovenaan. Wat kunnen de zenuwen toch veel bederven. Ik zou hier een lijst kunnen schrijven van de behaalde punten, maar dat is overbodig. Ik wil alleen vermelden dat onze

kleine G. Nelemans uit Zundert de overwinnaar werd van de eerste ploeg en G. Ballering van de tweede ploeg. Toen kwamen de twee kampioenen tegen elkaar. En bij zulke wedstrijden kan ik de spelers aanbevelen: Gebruik „Mijnhardts Zenuwtabletten". Onder een luid hoera kwam G. Ballering met 3 punten meer uit de bus als zijn kleine tegenstander. Proficiat Gerard! B. G.

19 Januari.

's Avonds riepen we het honderdjarig feest van Saint Louis weer in herinnering door het luisteren naar de opnamen van de toespraken op de receptie van 26 Maart 1940.

22 Januari.

Een kievit meldt: Nadat om twaalf uur de Hopman op zijn patroonfeest gehuldigd was in de open lucht, werd het feest van Br. Anastasius 's avonds om acht uur op het toneel voortgezet. In tegenwoordigheid van Mhr. de Graauw, Br. Overste en Br. Directeur die allen een kort woordje spraken, werd een gezellig programma afgewerkt. Tegen het einde bood Max, namens de verkenners aan den feesteling een Mariabeeldje aan, hetgeen een volkomen verrassing voor hem was. Met een dankwoord en het groepslied werd de feestavond besloten.

23 Januari.

Eén uur muziek. In rijke afwisseling leren onze jeugdige muziekliefhebbers de schoonste muziek kennen. Genoten we de vorige keer van de wondere tonen van de „toverfluit" van Feldkamp, vandaag maakten we kennis met de schoonheid van een strijkkwartet.
Maurits van den Berg (ons reeds bekend) speelde eerste viool, Lou Biloen tweede, Louis Delachaux altviool en Maurits Frank violoncel.

Telkens weer is het een openbaring, met welk een hevige belangstelling de jonge hoorders luisteren. Zonder de andere kunstenaars te kort te doen, zouden we willen zeggen, dat vooral het musiceren van den cellist ons het meest ontroerde door de nobele, volle toon van dit mannelijk instrument. Zo langzaamaan hebben we geleerd de bijzondere toonkleur (timbre) van verschillende instrumenten te onderscheiden. Het zal het genot van orkestspel verhogen, als wij de timbres erin herkennen van viool, alt-viool, cello, fluit hobo, fagot, en koperinstrumenten, in steeds wisselend samenspel. „Eén uur muziek" leidt ons geleidelijk in deze wondertuin der schone muze.

27 Januari.

Al was het ijs niet zo mooi als in begin Januari, met blijdschap begroetten we de gelegenheid om dit jaar voor de tweede maal de schaatsen onder te binden.

3 Februari.

Om meerdere redenen zijn we blij, een Overste, een Directeur en een Rector te hebben. Een van deze redenen is, dat ze allen een patroondag en verjaardag hebben, want die geven altijd iets extra's. Vandaag vierde onze Zeer Eerw. Rector zijn verjaardag, hetgeen ons een vrije voormiddag bezorgde. (Zie voor de wedstrijden: Advendo-rubriek.)

9 Februari.

Begeleid door Br. Theodardus, dirigent van het kerkkoor van de Oudenbosse basiliek zong de tenor, de Heer de Bont, enige liederen voor de Ulo. Het applaus bewees, dat zang en begeleiding zeer in de smaak vielen.

16 Februari.

De ZeerEerw. Pater Bogaartz hield om 11 uur een lezing over de Jezuïeten-orde, op uitnodiging van de C.F.C. Met grote geestdrift ontwikkelde de spreker in een groots opgezette redevoering, het doel en de werkwijze van deze keurtroep in dienst van Koning Christus. (Zie verder C.F.C.)

23 Februari.

Voor hun Ouders en voor andere genodigden, waartoe ook onze Ulo-jongens behoorden, speelden de Kwekelingen twee stukken: „De Egyptische meesterdief" en „Hansworst". Decor en belichting waren prachtig. Er werd over het algemeen zeer levendig gespeeld, zoals we trouwens van de kwekelingen gewoon zijn. Het tweede stuk ging wel een beetje boven het Ulo-petje en - eerlijk gezegd - was ook niet alles duidelijk te verstaan.

Onder de pauze speelden broeders en jongens van de middencour heel verdienstelijk de bekende, gezellige kindersinfonie van Haydn. De nachtegaal was zich zijn koningschap onder de zangvogels nogal sterk bewust. Hij gierde zijn trillers zó geweldig boven alle andere instrumenten uit, dat de kippen op Albano ademloos zaten te luisteren. Eén kip lei zelfs van ontroering plotseling een ei.

25 Februari.

Vastenavond. Vandaag stonden onze Ulomannen zelf op de planken. Ze lieten zien, dat ze ook bravour in hun body hadden. Drie van die Ulo-rakkers bonden met succes de strijd aan tegen een bende boeven. Dank zij de wonderen van slaap, die de boeven demonstreerden behaalden de rakkers een klinkende overwinning.

Waar oefenen de boys zich in dit slapen door alles heen? Toch niet in de klas!

Na de pauze werd „De Schaduw" voor het voetlicht gebracht, een spel van moord en bedreiging, detective-instinct, pijpensmook en sigarettenrook. In de eerste twee bedrijven zat wel spanning, maar in het derde bedrijf had de vergadering het zo druk met roken en drinken, dat ze „De Ziener" stil lieten kletsen. Jammer! Want als er op het toneel geen spanning is, verslapt de spanning in de zaal. De hoteleigenaar rookte in tegenwoordigheid van zijn gasten heel gemütlich mee, Freddy was ondanks zijn krankzinnigheid niet zo gek, of hij wist op zijn tijd een strootje aan te paffen, terwijl de Schaduw niet kon nalaten zijn masker omhoog te schuiven voor het onontbeerlijke rokertje. Bij een volgende gelegenheid zouden ze het pond tabak en de honderd sigaretten (of waren het er duizend) na afloop kunnen wegblazen, Ondanks alles een echt gezellige avond.

26 Februari.

Aswoensdag. Askruisje, voornemens om gedurende de vastentijd steeds opgewekt en vrolijk te zijn, zonder ruzietjes of kibbelarijen. Verder. . . . . , . .

PUZZELAARS, BEPROEFT UW KUNST!!

(Ingezonden door Jos v. d. Schoot)

De letters van een slagzin zijn genummerd 1 tot 60. Tracht uit de volgende gegevens de slagzin samen te stellen.

3 - 12 - 47 - 16	automerk.
37 - 20 - 8	waar ieder prijs op stelt.

25 - 46 - 18 - 34	betaalmiddel.
27 - 10 - 31 - 16 - 1 - 45 - 30	land van de werst.
31 - 16 - 51 - 59 - 60 - 13 - 6	bezig met meppen.
7 - 4 - 25 - 57 - 16	hemelbewoner.
15 - 32 - 16 - 16 - 46 - 19	vorige president van Finland.
25 - 41 - 56 - 16 - 46 - 55 - 25	touw, dunner dan een kabel.
23 - 16 - 46 - 54 - 25 - 31	met veel spoed.
17 - 52 - 48 - 46 - 31	vergissing.
2 - 11 - 21 - 44 - 38 - 36	nodig om iets te kopen.
26 - 31 - 38 - 16	rivier in Nederland.
31 - 30 - 18 - 40 - 31 - 30 - 50 - 35	directeur van het Kon. Conservatorium voor muziek te Den Haag
9 - 14 - 27 - 27 - 20	aarde (frans)
33 - 34 - 42 - 42 - 28 - 5	geluk hebben.
39 - 18 - 14 - 31 - 43 - 16 - 56 - 8	worstelaar (engels)
22 - 53 - 24	dwaas.
49 - 58 - 43 - 29 - 8	gesmolten ijs.

hoe staat het met uw parate kennis?

Beantwoording van de vragen uit No. 4.
1. Edison. 2. In Bolivia. b. Midden Afrika. c. andere naam voor Perzië. 3. Boris III. 4. Negerjongen, die met Michiel de Ruyter in de touwslagerij van de Gebr. Lampsens te Vlissingen werkte. Toen de Ruyter als admiraal der Nederlandse vloot de Engelsen bij Dakar verslagen had, herkende hij in een negerhoofd, dat bij hem aan boord kwam, zijn jeugdvriend Jan Kompanie. 5. Ankara b. Quito. 6. Van Nelson, gesproken bij de slag van Trafalgar in 1802. 7. Senatus Populusque Romanus. Senaat en volk van Rome. 8. Jhr. Mr. A. W. L. Tjarda van Starkenborgh-Stachouwer.
9. Parijs - Constantinopel. 10. Delfts schilder uit de gouden eeuw.

Deze prijsvraag werd op voorstel van Jos v. d. Schoot geheel samengesteld door de redactie.

Er kwamen slechts 3 volledige goede oplossingen binnen nl. van Max. de Jong, J. v. d. Schoot en J. van Soest. De prijs is toegekend aan Max. De redactie liet uit drie papiertjes door een toevallige bezoeker er een uitnemen. Daarop stond De Jong. (Onbewaakte eerlijkheid aan de redactie-tafel).